

Revista Română de Fiscalitate și Control fiscal

An 6 • Nr. 120 • septembrie 2026

Editorial

DAC7 și formularul F7000: ce trebuie să știe comercianții și prestatorii care folosesc platforme online

Raportarea DAC7 reprezintă unul dintre instrumentele prin care autoritățile fiscale obțin informații despre activitățile economice desfășurate prin platforme digitale. În România, raportarea este realizată de operatorii platformelor, iar informațiile transmise către ANAF permit verificarea obligațiilor fiscale ale persoanelor fizice și juridice care utilizează aceste platforme.

Cadrul legal este stabilit prin O.G. nr. 16/2023, care transpune Directiva europeană DAC7, iar formularul utilizat pentru raportare este F7000, aprobat prin O.A.N.A.F. nr. 1.996/2023. Raportarea nu este depusă, în principiu, de comerciantul sau prestatorul care utilizează marketplace-ul, ci de **operatorul platformei raportabile**. Acesta transmite anual către ANAF informații despre utilizatorii care realizează activități raportabile prin intermediul platformei.

Sunt vizate, în principal, **vânzările de bunuri, prestările de servicii personale, închirierile de bunuri imobile și închirierile de mijloace de transport**. În cazul serviciilor personale, sunt avute în vedere activitățile care presupun prestarea unei munci, pe bază de timp sau sarcini, solicitate de utilizator și facilitate prin intermediul platformei, indiferent dacă serviciul este prestat online sau offline.

Raportarea F7000 (O.A.N.A.F. nr. 1.996/2023) este **informativă**, însă importanța sa fiscală este semnificativă. ANAF poate compara informațiile primite de la platforme cu veniturile declarate de contribuabili și cu obligațiile fiscale aferente. Declarația se transmite **electronic, anual, până la 31 ianuarie**, pentru activitatea desfășurată în anul precedent. Astfel, raportarea depusă în ianuarie 2027 va privi activitatea raportabilă realizată în anul 2026.

Prin urmare, utilizarea unui marketplace nu modifică în sine regimul fiscal al contribuabilului, însă face ca activitatea desfășurată prin platformă să fie mult mai ușor verificabilă de către ANAF. Comercianții și prestatorii trebuie să se asigure că veniturile obținute prin platforme sunt corect evidențiate contabil și fiscal și că sunt îndeplinite toate obligațiile de declarare și plată.

Vera Constantin,
expert contabil

Sinteză legislativă	2
Discuții pe masa Guvernului	3

INSPECȚIE FISCALĂ

Depășire plafon scutire TVA. Prescripție fiscală	4
---	---

ENERGIE ELECTRICĂ

Instalare panouri fotovoltaice. Aspecte fiscale și contabile	6
---	---

FACTURĂ SALARIAT

Factură emisă pe numele salariatului	7
--	---

MICRO

Contract mandat. Microîntreprindere	8
--	---

INSPECȚIE FISCALĂ

Compensarea sumelor în fișa pe plătitor organizată la nivelul ANAF	9
---	---

SALARIZARE

CIM cu timp parțial. CAS și CASS de la 1 iulie	11
---	----

Rubrică dedicată abonaților

LICENȚE SOFT

Achiziție licențe. Înregistrări contabile	12
--	----

Sinteză legislativă

O.M.F. nr. 1.019/2026 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 183 „Declarație privind valoarea medie anuală a adaosului comercial”

Publicat în: M.Of. nr. 669 din 12.08.2026

Ce prevede: Ordinul aprobă modelul și conținutul formularului 183 „Declarație privind valoarea medie anuală a adaosului comercial”.

Declarația se completează și se depune de către operatorii economici care importă, produc benzină și motorină, distribuie și/sau comercializează aceste produse, potrivit Legii nr. 162/2026. Conform art. 2 alin. (8) din Legea nr. 162/2026, formularul trebuie depus până la data de 17.08.2026 inclusiv. Formularul este disponibil pe site-ul ANAF:

https://static.anaf.ro/static/10/Anaf/Declaratii_R/183.html

O.M.F. nr. 987/2026 pentru aprobarea Procedurii de acordare a bonificației de 3% din impozitul pe profit anual și din impozitul pe veniturile microîntreprinderilor aferente anului fiscal 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025

Publicat în: M.Of. nr. 678 din 17.08.2026

Ce prevede: Ordinul aprobă procedura de acordare a bonificației de 3% din impozitul pe profit anual și din impozitul pe veniturile microîntreprinderilor aferente anului fiscal 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025, și formularele conexe procedurii (decizia de acordare a bonificației sau de modificare ori anulare a acesteia). Bonificația se acordă de către organul fiscal central competent, cu respectarea

de către contribuabil a următoarelor condiții:

- a) are depuse toate declarațiile conform vectorului fiscal. Această condiție se consideră îndeplinită și în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal;
- b) are stins integral, la termenele prevăzute de lege, impozitul pe profit anual/impozitul pe veniturile microîntreprinderilor aferent anului 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025, după caz;
- c) nu înregistrează nicio altă obligație fiscală restantă ori creanțe bugetare restante individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal central în vederea recuperării, la termenul legal pentru depunerea declarațiilor prin care se declară impozitul pe profit anual aferent anului 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025, respectiv prin care se declară impozitul pe veniturile microîntreprinderilor aferent trimestrului IV al anului fiscal 2025, potrivit legii. Prin *obligație bugetară restantă* se înțelege obligația fiscală/bugetară, astfel cum este reglementată de art. 157 din Codul de procedura fiscală.

Pentru contribuabilii plătitori de impozit pe profit care redirecționează sume din impozitul pe profit anual potrivit legii, acestea nu sunt luate în calcul la stabilirea bonificației.

În cazul în care, **ulterior emiterii deciziei de acordare** a bonificației, **se depun declarații rectificative** pentru impozitul pe profit anual/impozitul pe veniturile microîntreprinderilor,

aferent anului 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025, după caz, sau contribuabililor li se comunică, ca urmare a unui control fiscal, decizii de impunere prin care au fost stabilite diferențe de impozit pe profit anual/impozit pe veniturile microîntreprinderilor, aferent anului 2025/anului fiscal modificat care începe în anul 2025, compartimentul de specialitate procedează astfel:

- a) în situația depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative/primirii unei decizii de impunere, cu diminuare de obligație fiscală, compartimentul de specialitate verifică evidența fiscală și modifică în mod corespunzător suma acordată inițial drept bonificație, prin diminuarea valorii acesteia și emiterea unei noi decizii. În acest scop se adaugă în evidența fiscală diferența dintre suma acordată inițial drept bonificație și cea rezultată după verificare;
- b) în situația depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative/primirii unei decizii de impunere, cu suplimentare de obligație fiscală mai mare de 3%, compartimentul de specialitate verifică evidența fiscală și anulează valoarea bonificației acordate inițial. Bonificația acordată inițial se anulează și în situația depunerii unei declarații rectificative potrivit căreia nu înregistrează obligație fiscală. În acest scop se emite o nouă decizie și se adaugă în evidența fiscală valoarea bonificației acordate.

Obligațiile fiscale care fac obiectul bonificației, pentru care se împlinește termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea se restituie, dacă acestea nu au fost compensate cu alte obligații bugetare.

Discuții pe masa Guvernului

Adaosul comercial la carburanți și bonificația de 3%: două noutăți fiscale de ultima oră

Două acte normative publicate în august 2026 aduc obligații noi de raportare pentru sectorul petrolier și clarifică mecanismul bonificației de 3% pentru anul fiscal 2025 – inclusiv ce se întâmplă atunci când urmează o inspecție fiscală.

Formularul 183: cine raportează adaosul comercial la carburanți

Ordinul nr. 1.019/2026, publicat în Monitorul Oficial nr. 669 din 12 august 2026, aprobă modelul și conținutul formularului 183 „Declarație privind valoarea medie anuală a adaosului comercial”. Actul are ca temei Legea nr. 162/2026 privind criza pe piața țițeiului și a produselor petroliere, care a introdus, printre altele, reducerea temporară a accizei la motorină și o contribuție de solidaritate în acest sector.

Formularul se completează și se depune de operatorii economici care importă, produc, distribuie și/sau comercializează benzină și motorină. Legea exceptează în mod expres: activitățile de rafinare și prima vânzare a produselor rezultate din procesarea țițeiului, precum și activitățile de import și prima vânzare a produselor petroliere importate.

Perioada de raportare este anul 2025, iar declarația se completează pe tip de produs, cu următoarele date:

- veniturile din vânzare, exclusiv exportul și livrările intracomunitare;
- cheltuielile cu costul de achiziție sau de producție;
- cantitatea totală vândută, în litri sau tone;

– adaosul comercial mediu, calculat ca diferență între venituri și cheltuieli, raportată la cantitatea vândută.

Declarația se depune în termen de 5 zile de la publicarea ordinului în Monitorul Oficial, exclusiv electronic, prin programul de asistență pus la dispoziție pe portalul e-guvernare.ro. Termenul scurt de conformare merită semnalat clienților din sectorul petrolier: raportat la data publicării (12 august 2026), fereastra de depunere s-a închis practic imediat, ceea ce lasă loc unui număr ridicat de depuneri tardive.

De reținut: Obligația vizează strict distribuția și comercializarea, nu și rafinarea sau importul urmat de prima vânzare – o distincție importantă pentru grupurile integrate vertical, care pot avea entități supuse raportării și entități exceptate în cadrul aceleiași structuri.

Bonificația de 3% aferentă anului 2025

Ordinul ministrului finanțelor nr. 987/2026, publicat în Monitorul Oficial nr. 678 din 17 august 2026, aprobă procedura de acordare a bonificației de 3% din impozitul pe profit anual, respectiv din impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, aferente anului fiscal 2025 sau anului fiscal modificat care începe în 2025. Bonificația se aplică ambelor categorii de contribuabili – plătitori de impozit pe profit, indiferent de sistemul de declarare și plată, și plătitori de impozit pe veniturile microîntreprinderilor. Sunt vizate și microîntreprinderile care devin plătitoare de impozit pe profit în cursul anului 2025, caz în care bonificația se calculează asupra ambelor impozite datorate în cursul anului.

Un aspect esențial pentru practică: bonificația nu se solicită de contribuabil, ci se constată din oficiu de organul fiscal, prin decizie. Momentul emiterii diferă în funcție de categorie – după expirarea termenului de depunere a declarației anuale, pentru plătitorii de impozit pe profit, respectiv după expirarea termenului de depunere a declarației aferente trimestrului IV 2025, pentru microîntreprinderi.

Condiții cumulative:

- depunerea tuturor declarațiilor conform vectorului fiscal (condiție îndeplinită și dacă, pentru perioadele fără declarații, obligațiile au fost stabilite din oficiu de organul fiscal);
- stingerea integrală și la termen a impozitului pe profit anual sau a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor aferent anului 2025;
- absența oricărei obligații fiscale restante sau a unei creanțe bugetare restante individualizate în titluri executorii aflate în evidența ANAF.

Procentul de 3% se aplică asupra impozitului pe profit anual, din care se scad eventualele sume redirectionate potrivit legii, asupra impozitului pe veniturile microîntreprinderilor cumulat pe cele patru trimestre sau, după caz, asupra impozitului pe profit la nivelul impozitului minim pe cifra de afaceri, atunci când acesta este datorat la finalul anului. Bonificația nu se restituie contribuabilului, ci se utilizează pentru compensarea cu alte obligații fiscale, conform art. 167 din Codul de procedură fiscală; restituirea directă rămâne posibilă doar în situația de excepție în care se împlinește termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea.

Ionuț Jinga, consultant fiscal

Depășire plafon scutire TVA. Prescripție fiscală

INSPECȚIE FISCALĂ

Problemă fiscală

Inspecție fiscală pentru TVA, la o persoană fizică care a cumpărat și a vândut autoturisme second-hand, fără să se înregistreze ca plătitoare TVA la data depășirii regimului de scutire. Comercializarea autoturismelor pe bază de contracte de vânzare-cumpărare către persoane fizice și juridice din România s-a desfășurat în perioada 25.02.2011 – 11.09.2017.

Inspecția a început pe data de 11.12.2017 și a fost suspendată din 06.02.2018 până în 24.07.2018 pentru solicitare documente de la Primărie.

Inspectorii au considerat că cifra de afaceri de 119.000 lei s-a depășit la 2 iulie 2011, perioada septembrie 2011 fiind prescrisă din punctul de vedere al TVA, inspecția fiscală vizând perioada 01.10.2011 – 30.09.2017, conform datelor din RIF și Decizia de impunere.

Este corectă abordarea organelor de inspecție fiscală privind stabilirea cifrei de afaceri în perioada prescrisă (2 iulie 2011)?

Care este perioada de prescriere?

Când era corect să înceapă calcularea cifrei de afaceri pentru stabilirea depășirii plafonului de 119.000 lei, pe baza contractelor de vânzare-cumpărare?

Ulterior controlului este o Ordonanță de clasare a cauzei privind infracțiunea de evaziune fiscală.

Cadrul legal:

Conform art. 23 alin. (1) și (2) și art. 91 alin. (1) și (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, termenul de prescripție începând să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, respectiv s-a constituit baza de impunere care o generează.

Potrivit art. 347 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, termenele în curs la data intrării în vigoare a noului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

Totodată, în ceea ce privește prescripția fiscală aferentă perioadelor anterioare anului 2016, când a intrat în vi-

goare noul Cod de procedură fiscală, prin Decizia nr. 21/14.09.2020, ICCJ Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), coroborate cu cele ale art. 23 din O.G. nr. 92/2003, termenul de 5 ani de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale reprezentând impozit pe profit și accesorii ale acestora curge de la data de 1 ianuarie a anului următor anului fiscal în care s-a realizat profitul impozabil din care rezultă impozitul pe profit datorat de contribuabil.

Această interpretare a legii, realizată de ICCJ, este aplicabilă și în cazul TVA, când baza de impunere se constituie la momentul realizării tranzacțiilor și, pe cale de consecință, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în anul fiscal în care se realizează aceste tranzacții, astfel că și termenul de pres-

cripție a TVA curge de la 1 ianuarie a anului următor anului fiscal în care s-au realizat tranzacțiile generatoare de TVA.

Reiese că, în cazul tranzacțiilor realizate în anul 2011, termenul de prescripție fiscală de 5 ani a început să curgă la data de 1 ianuarie 2012 și s-a împlinit la data de 1 ianuarie 2017, astfel că, la data începerii inspecției fiscale, în 11.12.2017, anul 2011 era prescris din punct de vedere fiscal.

Abordarea organelor de inspecție fiscală în sensul că doar perioada de până în septembrie 2011 inclusiv era prescrisă, cu consecința stabilirii de obligații fiscale începând cu data de 01.10.2011, este incorrectă, ea bazându-se pe interpretări ale legii care legau momentul constituirii bazei de impunere de momentul la care trebuia depusă declarația fiscală, însă aceste interpretări au fost infirmate prin Decizia ICCJ nr. 21/2020.

Referitor la stabilirea momentului depășirii plafonului de cifră de afaceri pentru scutire pe baza tranzacțiilor realizate în perioada prescrisă (iulie 2021), jurisprudența instanțelor de contencios administrativ a fost favorabilă contribuabililor în sensul că nu se pot stabili obligații fiscale, cum ar fi obligația de înregistrare în scopuri de TVA ca urmare a depășirii plafonului ori calitatea de persoană impozabilă prin verificarea tranzacțiilor dintr-o perioadă prescrisă.

Exemplu – două decizii de recurs favorabile contribuabililor disponibile pe site-ul www.rejust.ro:

„Curtea consideră că, având în vedere faptul că baza de impunere aferentă drepturilor de creanță pentru anul 2013 a fost constituită în perioada 01.01 – 31.12.2013, termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale este

de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, respectiv 01.01.2014. Prin urmare, în mod corect, a reținut prima instanță că, la data începerii inspecției fiscale, 05.08.2019, dreptul organelor fiscale de a efectua inspecția fiscală pentru perioada respectivă era prescris, iar măsurile organelor de inspecție fiscală care vizează perioada 01.01 – 31.12.2013, inclusiv cele cu privire la depășirea plafonului de scutire a TVA, au fost dispuse în afara cadrului procesual privind efectuarea inspecției fiscale, instituit prin O.G. nr. 92/2003 și Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.”

(Decizia 435/03.06.2025 a Curții de Apel Ploiești)

Critică astfel recurentul faptul că instanța de fond a reținut că avea obligația înregistrării în scopuri de TVA încă din anul 2013.

Această critică a reclamantului recurent, care se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, este fondată.

Astfel, în ceea ce privește prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale născute anterior intrării în vigoare a Codului de procedură fiscală 2015, adică anterior datei de 01.01.2016, potrivit art. 347 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, termenele în curs la data intrării în vigoare a codului se calculează după normele legale în vigoare la dată când au început să curgă.

Rezultă că prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale, începută și neîmplinită la data de 01.01.2016, data intrării în vigoare a Codului de procedură fiscală 2015 și, implicit, data abrogării O.G. nr. 92/2003, este supusă în întregime dispozițiilor legale care au instituit-o, adică reglementărilor prevăzute în O.G. nr. 92/2003.

În consecință, pentru vânzările de terenuri efectuate de reclamantul recurent în perioada #####, perioadă în care era în vigoare O.G. nr. 92/2003, termenele de prescripție și efectele împlinirii

prescripției dreptului de a stabili creanțe fiscale trebuie analizate prin raportare la dispozițiile O.G. nr. 92/2003.

Sunt incidente astfel, în ceea ce privește vânzările de terenuri din #####, dispozițiile art. 93, art. 94 alin. (1), art. 98 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003.

Conform art. 93 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 – Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale: organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

Totodată, conform art. 94 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 – Obiectul și funcțiile inspecției fiscale: „(1) *Inspecția fiscală are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferențelor obligațiilor de plată și a accesoriilor aferente acestora*”, iar conform art. 98 din O.G. nr. 92/2003 – Perioada supusă inspecției fiscale: „(1) *Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.*”

Rezultă nu numai faptul că efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale este cel al împiedicării organului fiscal să emită titlul de creanță, ci și al împiedicării organelor fiscale să verifice în cursul inspecției fiscale corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili pentru perioada pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

Totodată, după împlinirea termenului de prescripție, organele fiscale nu au nici posibilitatea de a verifica și a stabili baza de impunere pentru obligațiile aferente perioadei prescrise, după cum rezultă din art. 94 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003.

Or, în cauză, organele de inspecție fis-

cală, prin verificarea tranzacțiilor reclamantului recurent din perioada #####, sens în care au stabilit numărul tranzacțiilor reclamantului în perioada #####, valoarea acestora și faptul că în anul 2013, reclamantul recurent a depășit plafonul de scutire TVA, precum și faptul că recurentul avea obligația, la acel moment, a înregistrării în scop de TVA, au efectuat în fapt o inspecție fiscală în cadrul căreia au verificat operațiuni pentru care se împlinise termenul de prescripție, au verificat îndeplinirea de către recurent a obligațiilor fiscale și, chiar dacă nu au emis un titlu de creanță, au stabilit baza de impunere pentru respectiva perioadă.

Procedând în această modalitate, organele de inspecție fiscală au încălcat normele legale precitate, întrucât neputând stabili și verifica baza de impunere dintr-o perioadă prescrisă, organele de inspecție fiscală nu puteau nici să stabilească faptul că reclamantul recurent a devenit plătitor de TVA încă din anul 2013, în condițiile în care stabilirea acestei calități presupune stabilirea bazei de impunere la care se raportează dispozițiile legale privind tranzacțiile scutite de plata TVA.

În consecință, Curtea reține că în mod nelegal instanța de fond a avut în vedere pentru stabilirea valorii TVA aferente vânzărilor de terenuri din anul 2019 faptul că reclamantul recurent ar fi avut obligația înregistrării în scop de TVA încă din anul 2013, instanța de fond verificând și stabilind fapte dintr-o perioadă pentru care intervenise prescripția dreptului organelor de inspecție fiscală de a stabili obligații fiscale.

Aceasta având în vedere că perioada supusă verificării fiscale este perioada imposibilă definită de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu respectarea termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale.

Cum prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili creanțe fiscale pentru tranzacțiile reclamantului din anul 2013 a început să curgă de la data de 01.01.2014

și s-a prescris la 31.12.2019, acestea nu mai aveau nici dreptul să verifice baza de impunere pentru obligațiile aferente perioadei prescise și nici să stabilească dacă

reclamantul recurent a devenit persoană impozabilă din punctul de vedere al TVA în anul 2013.

(Decizia 822/13.05.2026 a Curții de Apel Craiova)

Răspuns oferit de:
Constanța Popa, consultant fiscal

Instalare panouri fotovoltaice. Aspecte fiscale și contabile

ENERGIE ELECTRICĂ

Problemă fiscală

O societate deține două imobile pe care le închiriază, aplicând TVA pentru veniturile obținute din închiriere.

Societatea intenționează să instaleze panouri fotovoltaice pe cele două imobile și, ulterior, să obțină calitatea de prosumator.

Care sunt implicațiile fiscale și contabile ale acestei operațiuni, respectiv:

- care este tratamentul fiscal aplicabil energiei electrice produse și livrate în rețea;
- dacă societatea datorează accize pentru energia electrică produsă și/sau consumată;
- dacă instalarea panourilor fotovoltaice intră sub incidența impozitului pe construcții;
- care este monografia contabilă aplicabilă pentru achiziția și instalarea panourilor fotovoltaice, precum și pentru energia electrică produsă, consumată și livrată;
- dacă, în condițiile în care societatea desfășoară atât activități de închiriere a imobilelor cu TVA, cât și activități de producere și vânzare a energiei electrice, este necesară aplicarea pro-ratei de TVA.

Cadrul legal:

În cazul panourilor fotovoltaice este vorba de producerea de energie electrică, iar din punct de vedere fiscal această energie este supusă accizelor conform art. 358 alin. (2)-(3) din Codul fiscal, accizele devenind exigibile la momentul furnizării energiei electrice de către producători, distribuitori sau redistribuitori către consumatorii finali din România.

Dacă societatea livrează direct în rețeaua electrică toată cantitatea de energie electrică produsă din surse regenerabile, atunci ea nu are obligația de a se autoriza în calitate de plătitor de accize și nici nu are alte obligații pe linie de accize deoarece nu livrează energia electrică direct

consumatorilor finali. În acest sens este și un răspuns al Ministerului Finanțelor, disponibil pe pagina Camerei Deputaților, la secțiunea Întrebări și interpelări (adresă link:

<https://www.cdep.ro/ords/pls/parlam/interpelari2015.detalii?idi=73431&dl=1>)

Astfel, în cazul energiei electrice produse și livrate în rețea, societatea va trebui să emită o factură către furnizorul său de energie electrică, în regim de taxare inversă, dacă sunt îndeplinite condițiile de la art. 331 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, respectiv dacă furnizorul său se regăsește în Lista persoanelor impozabile care au depus D089 pe proprie răspundere, dis-

ponibilă pe site-ul ANAF. Este posibil ca furnizorul de energie electrică să fie cel care emite factura pentru energia electrică livrată de societatea prosumator în rețea, factură emisă de beneficiar în numele și în contul furnizorului, în baza prevederilor art. 319 alin. (18) din Codul fiscal și a acordului de facturare conform pct. 96 alin. (1) din Normele metodologice de facturare. În măsura în care nu sunt îndeplinite condițiile de la art. 331 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, factura se va emite cu TVA 21%.

În schimb, dacă societatea produce și consumă energie electrică și doar surplusul îl livrează în rețea, atunci ea are calitatea de producător și consumator final, situație în care are și calitatea de plătitor de accize și trebuie să se înregistreze ca plătitor de accize în vectorul fiscal prin depunerea declarației de mențiuni D700. În mod specific, potrivit art. 346 alin. (1) (2) și (4) din Codul fiscal, societatea trebuie să depună lunar declarația de accize (formularul D100), indiferent dacă se datorează sau nu plata accizei pentru luna respectivă și anual, până la data de 30 aprilie a anului următor celui de raportare, decontul de accize D120.

De asemenea, potrivit art. 399 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, energia electrică produsă din surse regenerabile este scutită de accize, condițiile de aplicare a scutirii fiind menționate la pct. 114 din Normele metodologice. În acest sens, societatea va putea să solicite autorităților vamale scutirea de accize prin transmiterea notificării prevăzute în Anexa 23, scutire care se poate aplica de la data înregistrării în registrul special al autorității vamale.